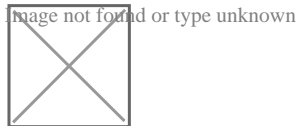

Διδάγματα ἀπὸ τὴ σωτήρια φυγὴ τοῦ Προφήτη Ἡλίας καὶ τοῦ ὁμοζήλου του ὀσίου Γέροντος Ἰακώβου Βαλαδήμου (Δρ. Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Τὸν ὄγδοο πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, στὰ χρόνια τοῦ Προφήτη Ἡλίας, τὸ βόρειο βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ εἶχε ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸ Θεό. Δυστυχῶς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντος ὁ λαὸς εἶχε χωρισθεῖ σὲ δύο βασίλεια, τὸ βόρειο μὲ τὶς δέκα φυλές καὶ τὸ νότιο μὲ τὶς φυλές τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. Τὸ νότιο εἶχε πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐνῶ τὸ βόρειο εἶχε πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια. Δυστυχῶς, στὸ βόρειο βασίλειο οἱ βασιλεῖς ἀκολούθησαν τὴν εἰδωλολατρία, ὅπως ὁ Ἀχαάβ. Αὐτὸς εἶχε ἓνα μαλακό, χαλαρό χαρακτήρα, μὲ τάση πρὸς τὴν εἰδωλολατρία, καὶ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἐπηρεαζόταν ἀπὸ τὴ γυναίκα του Ἰεζάβελ, ἡ ὁποία δὲν ἦταν Ἑβραία, ἀλλὰ Συροφινίκισσα, εἰδωλολάτρισσα φανατικὴ. Γρήγορα, ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς φοβερῆς γυναίκας, ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐξοστρακίσθηκε καὶ ἄρχισε νὰ λατρεύεται ὁ Βάαλ καὶ ἡ αἰσχρότατη Ἀστάρτη, ἡ ὁποία ἦταν κάτι ἀντίστοιχο μὲ τὴ δική μας Ἀφροδίτη.

Σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη καμπὴ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος ἔζησε, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὸ θεῖο θέλημα στὶς ἡμέρες αὐτοῦ τοῦ βασιλιᾶ, ἐμφανίσθηκε ὁ φλογερός καὶ ζηλωτὴς Προφήτης ἀπὸ τῆ Θεσβη, ὁ Ἡλίας. Σὰν ἀστραπὴ αἰφνίδια παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸν βασιλιᾶ, γιὰ νὰ τοῦ δώσει ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ μήνυμα τῆς ἐπ' ἀόριστον ἀνομβρίας, ὡς τιμωρία ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀποστασία τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς κυβερνήσεώς του.

Γράφει ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν καὶ προσευχὴν προσήξατο τοῦ μὴ βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἔνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ» (Ἰάκ. ε' 17). Καὶ ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν προσευχὴν τοῦ Ἡλίας, γιὰτὶ ἦταν ἄνθρωπος καθαρὸς καὶ τῶν καθαρῶν ἀνθρώπων ὁ Θεὸς πάντοτε δέχεται τὶς προσευχές.

«Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων», (Γ' Βασιλ. 17, 1) λέει στὸ βασιλιᾶ ὁ Προφήτης. Ὅρκίζομαι στὸ Θεὸ τὸν ζῶντα, τὸ Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου στέκομαι καὶ τὸν Ὁποῖο ὑπηρετῶ, ὅτι, σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ θὰ ἔρθουν, οὔτε θὰ βρέξει οὔτε θὰ πέσει δροσιά. Κι ὅλα θὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ στόμα τὸ δικό μου. Ὅ,τι λέω ἐγώ, αὐτὸ θὰ γίνεταί. Αὐτὰ εἶπε ὁ Προφήτης μὲ παρρησία στὸν Ἀχαάβ καὶ ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ μπροστὰ του.

Ἐμεῖς, οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, ἀλλοίμονο, βρισκόμαστε σὲ παράλληλες ἡμέρες ἀποστασίας μὲ ἐκεῖνες τῆς ἐποχῆς τοῦ βορείου Ἰσραήλ. Εἴμαστε βυθισμένοι σὲ πνευματικὴ νάρκη καὶ δὲν ἀκοῦμε τὰ μηνύματα τῶν καιρῶν καὶ τὶς σάλπιγγες τῆς Ἀποκαλύψεως. Οἱ ἡμέρες μας εἶναι κρίσιμες γιὰ τὸ λαό μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Θὰ καταλάβουμε ἄραγε ὅτι, τόσο προσωπικὰ ὅσο καὶ ἔθνικα, σὰν ἀνίκανοι καπεταναῖοι ρίχνουμε τὸ καράβι τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τοῦ ἔθνους μας στὰ βράχια, ὥστε νὰ συνέλθουμε καὶ νὰ ἀλλάξουμε πορεία πλεύσεως;

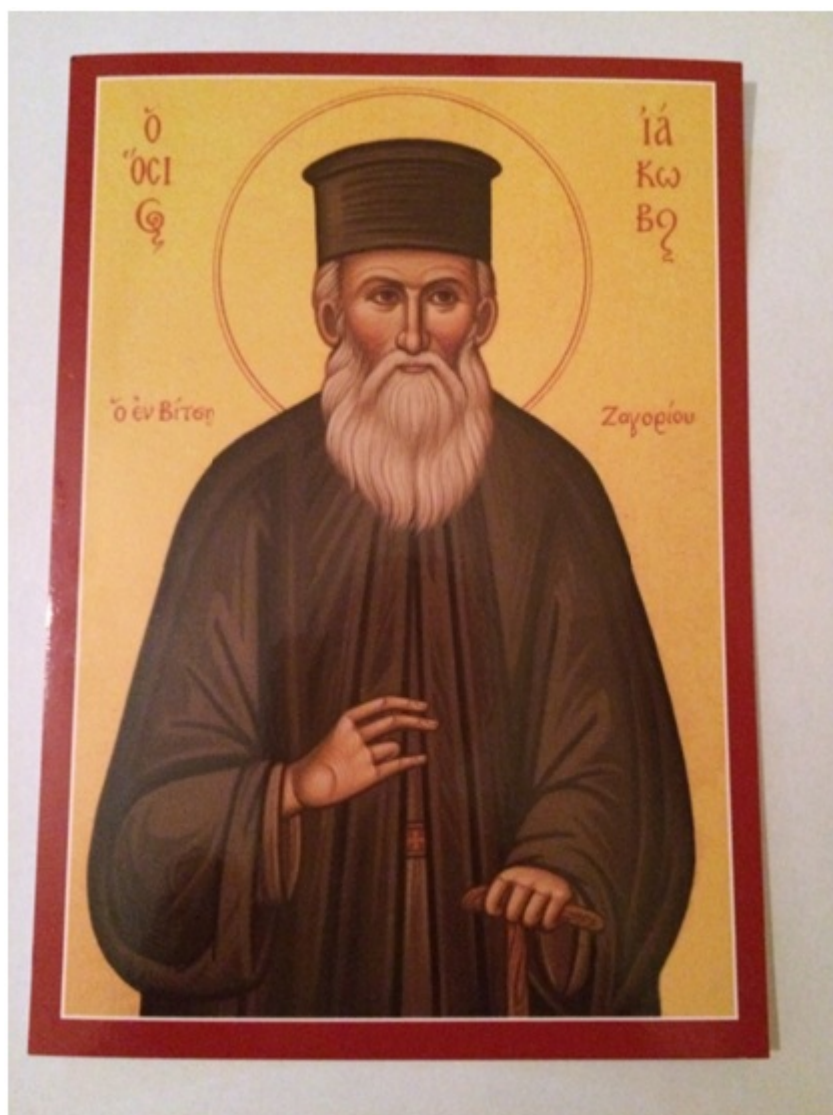
Ἡ μετάνοια θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴ σωτηρία. Τὰ μηνύματα τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Γραφῶν καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἴδια μὲ τὰ μηνύματα τοῦ Προφήτη Ἡλία πρὸς τὸ βασιλιά καὶ τὸ λαὸ τοῦ βόρειου Ἰσραήλ. Ἄς εὐχηθοῦμε νὰ βοηθήσει ὁ Θεός, νὰ μᾶς ἐλεήσει, νὰ μὴ νοιώσουμε, ὅ,τι ἔνοιωσαν οἱ Ἰσραηλίτισσες ἐκεῖνες, πρὸς τὶς ὁποῖες ἔλεγε προφητεύοντας ὁ Ἡσαΐας: «Κυρίες μου... φορᾶτε τὰ φουστάνια σας τὰ ὠραῖα μὲ τὶς ζῶνες τὶς χρυσές καὶ τὰ χρυσοκεντημένα καὶ μεταξωτά σας ροῦχα, καὶ τὰ ἀρώματά σας... Σχοινὶ θὰ μπεῖ στὴ μέση σας καὶ θὰ συρθεῖτε ξυπόλυτες στὴ γῆ τῆς αἰχμαλωσίας. Ἡ εὐωδία τῶν ἀρωμάτων σας θὰ γίνει σκόνη. Τὸ κεφάλι σας θὰ γυμνωθεῖ ἀπὸ τὰ χρυσάφια καὶ ἀντὶ γιὰ πανάκριβα ροῦχα θὰ ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς γιὰ τὶς ἁμαρτίες σας νὰ φορᾶτε σάκκους» (Ἠσ. 3, 24). Ἄν δὲν κάνουμε τοὺς συσχετισμούς μας, δὲν συνέλθουμε, δὲν μετανοιώσουμε, θὰ ἔλθουν οἱ συνέπειες καὶ τότε, ἀργὰ βέβαια, ἴσως συνεισθῶμε.

Ὁ Θεός μας, ὁ «πανταχοῦ παρῶν» προστάτευσε σὲ δύσκολες ἡμέρες, σὲ ἡμέρες φθόνου καὶ κατατρεγμοῦ, τὸν Προφήτη Ἡλία. Τὸν προστάτευσε ἀπὸ τὸν μέχρι θανάτου φθόνο τῆς Ἰεζάβελ. Τὸν παρότρυνε νὰ φύγει μακριὰ καὶ νὰ κρυφθεῖ, γιὰ νὰ σωθεῖ λέγοντάς Του: «Πορεύου κατὰ ἀνατολὰς καὶ κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορρᾶθ, τοῦ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου, καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι διατρέφειν σε» (Γ΄ Βασ. 17, 3-4). Πήγαινε, τοῦ εἶπε, νὰ κρυφθεῖς καὶ ἐγὼ θὰ σὲ διαθρέψω. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι λόγια παμμέγιστης σημασίας. «Κρύβηθι», κρύψου! Αὐτὸ τὸ «κρύβηθι» εἶναι ἕνας σπουδαῖος λόγος γιὰ ὅλους μας καὶ φυσικὰ γιὰ τὸ ἔθνος μας στὶς δύσκολες ἡμέρες ποὺ διανύει. Τὰ ἴδια λόγια τοῦ Θεοῦ μας τὰ ἔχουμε ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Προφήτη:

- Λαέ μου, «εἴσελθε εἰς τὰ ταμιεῖα σου, ἀπόκλεισον τὴν θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρόν, ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου» (Ἠσ. κστ΄ 20). Λαέ μου, περπάτα, μπερὲς μέσα στὰ ἐσώτερα δωμάτια τῆς καρδιάς σου, κλεῖσε τὴν πόρτα σου, κρύψου γιὰ λίγο, «ὅσον ὅσον», ἕως ὅτου περάσει ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου.

Γιὰ νὰ κρυφτοῦμε, ὅμως, πρέπει νὰ φύγουμε· νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν ἐσφαλμένο δρόμο, τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας, στὸν ὁποῖο, δυστυχῶς, βαδίζουμε. Χρειάζεται

φυγή! Ἄς θυμηθοῦμε ὅτι γιὰ νὰ σώσει ὁ Ἰωσήφ τὸ βρέφος Χριστό, ἔλαβε ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ φύγει στὴν Αἴγυπτο. Γιὰ νὰ σωθεῖ ἡ οἰκογένεια τοῦ Λῶτ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τῶν Σοδόμων, ἔλαβε ἐντολὴ νὰ φύγει, χωρὶς μάλιστα νὰ κοιτάξει πίσω, δηλαδή χωρὶς νὰ μολυνθεῖ μὲ φιλήδονες ἐνθυμήσεις, ποὺ προκαλοῦν πειρασμοὺς καὶ ἀναπόφευκτα πτώσεις. Γιὰ νὰ ἀποφύγει τοὺς πειρασμοὺς τῆς σάρκας τέλος ὁ Ὅσιος Μαρτινιανός, ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸ σπήλαιό του ἀναφωνώντας τὸ σοφότατο: «Μαρτινιανέ, φεῦγε καὶ σώζου». Ἡ μετάνοιά μας, λοιπόν, καὶ ἡ φυγὴ ἀπὸ τὸ κατεστημένο θὰ μᾶς φέρει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐλκύσει γύρω μας τὸ ἔλεος Του, ἀφοῦ θὰ κρυφθοῦμε σὰν τὰ μετανιωμένα παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά Του, καὶ θὰ σώσουμε, ἔτσι, τὴν πατρίδα μας καὶ φυσικὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας.

Αὐτὴ τὴ σωτήρια φυγὴ ἀκολούθησε καὶ ὁ πατὴρ Ἰάκωβος Βαλαδῆμος. Αὐτὸς μιμούμενος τὸν Προφήτη Ἡλία ἔφυγε τὴν ὀργὴ τῶν Ἀλβανῶν, ποὺ θέλησαν νὰ τὸν σκοτώσουν γιὰ τὴν ἱεραποστολική του δράση στὰ μέρη τοῦ Βοδίνου τοῦ Ἀργυροκάστρου, ἔφθασε στὰ Ζαγοροχώρια καὶ βρῆκε καταφύγιο στὸ παλιὸ Μοναστηράκι πάνω ἀπὸ τὴ γραφικὴ Βίτσα. Αὐτὸ ἦταν ἀφιερωμένο στὸν Προφήτη τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως, στοῦ ὁποῦ ἀκολουθοῦσε τὰ ἴχνη,

καὶ στήν προστασία τοῦ ὁποίου μετὰ τὸ Θεό μας κατέφευγε ὁ μακάριος Ἰάκωβος.
Σὲ αὐτὸ κλεισμένος πέτυχε τῆς θεώσεως καὶ ὁδήγησε πρὸς αὐτὴν πλῆθος
Ἑπειρωτῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν σύγχρονο Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ
μεγάλωσε στήν Κόνιτσα, τὸν Ὅσιο Παΐσιο.